

Пенка Калинкова е журналист и театровед. Завършила е руска и българска филология в СУ „Св. Климент Охридски“ и театрознание във ВИГИЗ „Кр. Сарафов“ /днес НАТФИЗ/. Работи в продължение на много години в Радио Пловдив, бивши директор на медията, както и във вестниците „За и против“ и „Марица“. Нейни статии са публикувани в „24 часа Пловдив“, „Култура“, „Дума“, „Стандарт“ и други, в списанията „Театър“, „Тракия“, „Везни“ и други. Автор е на редица книги, сред които „Парчета театър, мигове живот“, „100+20 Драматичен театър Пловдив“, „Място за връщане“, „Познатият непознат Пловдив“ и други. Създава няколко документални филми- за големите български художници Димитър Киров и Кольо Витковски, за Пловдивския куклен театър, за Драматичен театър Пазарджик, „Античното наследство на Пловдив“, „Едно турне в пет действия“, „Истории от Тютюневия град“, „Палимпсестът Пловдив“, „Чучулигите“, трисерийният „Първият театър“, посветен на 130-годишнината на първия български професионален театър – Пловдивския.

Пресекретар на Международния есенен театрален фестивал „Сцена на кръстопът“ . Носител е на награди за театрална критика и журналистика, награда „Пловдив“, Почетен знак на Пловдив, званието „Следовник на народните будители“. Пенка Калинкова е и член на управителния съвет на Фондация „Пловдив 2019“.

Пенка Калинкова е родена на 6 април 1946 г. в пловдивската махала Мараша. Тя е първото от две деца в семейството на Стефан и Слава Калинкови. Баща ѝ е бил офицер по време на Втората световна война- получил два ордена за храброст. По спомени на неговия внук Калин, той бил много точен човек, симпатичен и изключително приятелски настроен. Неговото военно обучение оказва особено влияние върху възпитанието на дъщеря му Пенка, която от малка се показва като стриктна, отговорна и усърдна. Майка ѝ е била медицинска сестра, която от своя страна дала на Пенка много грижа и внимание. Семейство Калинкови се местели много и като малка Пенка има възможността да опознае различни български градове- Пловдив, Пазарджик, Ардино, София. От ранно детство Пенка е изключително любопитна към живота и обстоятелствата около нея. За това свидетелства и една случка от времето, когато е на около 5 години и живее със семейството си в Ардино. Един ден Пенка изчезва от къщи, а нейните родители с тревога започват да я търсят из целия град. След часове я намират съвсем невредима, прекосила населеното място на дълж и на шир и спокойно разговаряща с някакви непознати хора в края на града. Пенка била отворено, непритеснително, изключително общително дете. При семейни срещи и вечери възрастните обикновено намират децата си под масата, описани в игри, в случая на семейството на Пенка нещата не стояли по този начин. Семейство Калинкови откривали своята дъщеря на най-високото място в къщата- върху бюфета, където малкото момиче често се качвало, за да слуша радио. Още от дете Пенка е запленена от радиото и може да го слуша с часове и поради тази причина бързо си спечелва прякора „детето радио“. Още в ранна възраст в нея се проявяват качества и афинитети, които в последствие оказат ключова роля за бъдещите ѝ професионални занимания. В

първата си книга „Парчета театър, мигова живот“ Пенка споделя за зараждането на любовта към театъра, в годините на своето детство: „Първото ми отиване/ходене на театър е в Пазарджик, където минаха детските ми години. Родителите ми винаги са обичали театъра, не пропускаха премиера и това е бил моят шанс. Толкова бях впечатлена от всичко- фойето, пременените хора, залата, сцената и това, което се случваше там, че си спомням как вперила очи в огромния бляскав полюлей, попитах татко- кой прави всичко това. Баща ми отговори: режисьорът. Думата ми беше непозната, но я запомних. Оттук нататък винаги, когато ме питаха, а децата често ги питат- каква искаш да станеш, аз отговарях: режисьор. С това толкова изненадвах близките и познатите, че не следваха повече въпроси, гледаха ме респектирано. По-късно, разбира се, исках да стана актриса. Съзнавайки, че нито ръстът, нито външността ми отговарят на собствената ми представа за красива и непременно висока актриса, аз имах своето малко лицемерно обяснение, че театърът трябва да се познава най-напред отвътре, от практиката, за да станеш добър режисьор. Първите ми опити да се доближа до светая светих и да вляза в театъра от служебния му вход, бяха когато започнах да посещавам студията на Христо Христов и Атанас Бояджиев в Пловдивския театър. Бях ученичка в X-ти клас на Руската гимназия, започнах да закъснявам вечер и настроих нашите срещу намеренията ми да се занимавам с театър. Затова, когато през лятото, при едно изкачване на Бунарджика с татко и Мира, той пак попита какво мисля да правя след като завърша гимназия, аз реших да го успокоя и отговорих, че ще стана журналистка. Казах го доста случайно - просто ми изглеждаше по-близко до намеренията ми да се занимавам с театър на всяка цена. Когато употребявам думичките „случайно/неслучайно“, убедена съм, че случайните неща, думи и постъпки са твърде неслучайни. Ето каква шега ми извъртя животът: станах журналистка, която пише за театър...“. По стечение на обстоятелствата детското влечение към театъра се превръща в истинско призвание за Пенка Калинкова и във времето тя влага в това изкуство цялата си любов и отдаденост.

Пенка е отлична ученичка. Тя завършва българска и руска филология в СУ „Св. Климент Охридски“. След като се дипломира тя започва да работи в Радио-телевизионен център Пловдив, където прекарва най-активните години от своята младост. В тези ранни години от професионалния си път животът я среща с тогавашния директор на радиото- театроведа Петър Кольовски, който по различни начини показва своя професионализъм и добро работно отношение, независимо от строгостта и своята премереност. През 1975г. у Пенка се формира идеята да продължи своето обучение, а разгърнатата се любов към театъра я води към желанието да се занимава именно с него. Тя успява да убеди директора на Радио-телевизионен център Пловдив да подпише разрешение да кандидатства задочно във ВИТИЗ Кр. Сарафов, като му казва, че вероятно няма да бъде приета. Това да бъдеш студент-задочник, работещ в медия, каквато е радиото, където във всеки миг трябва да си на разположение, не е приятна идея за никой работодател. Въпреки това Кольовски разписва в движение разрешението за кандидатстване, а щом приеми Пенка в специалност театрознание той не пропуска възможност да ѝ напомни тази случка и уловката, която му е поставила.

Завършвайки ВИТИЗ Пенка пише дипломна монография за Тачо Танев, чиято дейност е пряко свързан с Пловдивския театър. Тя вижда неговия творчески път като много симптоматичен за процесите и събитията, характерни за целия български театър в първата половина на ХХ век. Още от онова време Пенка много обича да чете за историята на българския театър и да търси архивни документи за събития и случки. Година след защита на дипломната си работа във ВИТИЗ Пенка си взема всички възможни отпуски и тръгва да пътува из страната- посещава София, Бургас, Русе, стига дори до родното село на Тачо Танев, с желание да събере всичко възможно за неговия живот и творчество. За Пенка пътуването е голямо щастие, а възможността да обхване личността на Тачев докрай се превръща в нейна мисия. На база на своето проучване тя създава обемен ръкопис, който предлага на издателство „Народна култура”, но от издателството имат възможност да го пусната в печат след 4-5 години заради специфичния жанр, от който годишно се издават много малко книги. Възмутена от дългия срок Пенка взема ръкописа и се зарича никога повече да не го предлага за публикация. През годините все пак пише различни статии за Танев, но нейният пръв изследователски проект остава непубликуван. Работата по тази книга се оказва много полезна за бъдещето развитие на Пенка. В търсене на информация и материали, тя успява да навърже нишките в историята на българския театър изобщо, информация, с която в последствие ще работи до края на живота си. По време и след своето обучение по театрознание Пенка продължава работата си в Радио Пловдив. Директорът на радиото, подписал нейното позволение да учи във ВИТИЗ, се оказва и този, който пръв ѝ дава право да говори и пише за театър, макар в началото това да е за твърде ограничено време. Пенка разполагала с 3 минути за изявление в Радио Пловдив, които тя редовно надхвърляла, раздувайки ги до 5. Това тя правила по два начина- или като чете текстовете си много бързо, когато е на запис или заставайки на живо и по този начин оставяйки екипа без възможност да я спре. В тези моменти нейните шефове си затваряли очите и само ѝ напомняли за съществуващите правила. Близки и познати на Пенка, спомнящи си този период от нейния живот, признават, че за нея работата в радиото била на първо място. Там тя се научава да артикулира перфектно, което в комбинация с нейния бодър и приятен радиофоничен глас увеличало слушателите.

От приказния глас, както и от голямата красота на Пенка, се увеличи и един млад сътрудник в Радио Пловдив. Идвайки в радиото през 1974 г. Димитър Петков мигновено забелязва невероятно веселото и светло момиче, излъчващо бодрост и аристократичност. В началото Димитър се смущава от своята колежка, която винаги е заобиколена от хора и води сериозни журналистически разговори. Все пак той разкрива своя интерес към Пенка, който се оказва споделен. Когато се срещат Пенка и Димитър вече не са деца, а възрастни хора на по 30 години, но започват да живеят съвместния си живот с ентузиазъм, позитивизъм и особено европейско отношение, което е оставило ярък спомен и в съзнанието на техния син Калин. Решението да се оженят влюбените взимат спонтанно. Купуват автомобил и тръгват с него към морето. Така в един зимен ден през 1975 г. случайно срещат двама французи, пътуващи из България, които взимат за свои кумове и осъществяват скромна сватба

в Несебър. По това време Пенка вече е бременна със сина си Калин. Тя претърпява трудно раждане, съпътствано с усложнения, заради които по-късно не може да има второ дете, въпреки че самата тя го желае. Синът ѝ си спомня с голяма любов и благодарност за своята майка и лекотата, с която тя успява да съчетае това да бъде отдаден родител и в същото време да остане посветена на своята работа. „Като майка беше изключително грижовна. Тя ме научи на любов и уважение към културата, историята и високото изкуство. Любов към приключенията и пътуванията... Научи ме да си давам сметка за морал и за достойнство- много важни за нея категории. Да постъпваш морално и достойно често има негативни последици, но тя винаги постъпваше така.”, споделя Калин. Въпреки високата оценка от нейния син, приживе самата Пенка споделя със свои близки, че би желала да отделя повече време на своето семейство. Нейната преданост към Пловдив и културния живот на града често водела до това тя да се прибира късно. Синът ѝ си спомня за тефтерчето ѝ със събития, в което Пенка правела планове за посещение на културни мероприятия с месеци напред. Съпругът ѝ Димитър споделя: „Изпитвах известна ревност [към работата ѝ], защото тя беше изключително ангажирана, много търсена. Много често посещаваше театъра, операта, филхармонията и ѝ казвахме вкъщи : „Пенче, пощади ни, една вечер ела по-рано да седнем като семейство.” Въпреки това Пенка дава всичко по силите си да дарява с грижи и любов своите близки, а те самите много добре разбират смисъла и достойнството на каузите ѝ. Хората, които познават Пенка Калинкова споделят колко светъл, добронамерен и изключително енергичен човек е била тя. За нея всеки ден следвало да бъде изпълнен с полезни дела. Държала на точността и принципното убеждение, че всички хора трябва да бъдат добре. Една от любимите ѝ фрази, която често използвала в разговори с близки и познати гласи: „Важното е да има радост в живота”. Пенка остава запомнена като изключителен събеседник, от онези хора, с които може да разговаряш с часове и винаги да научиш нещо ново. Нейната енергия и отзивчивост, както и постоянното ѝ общуване с хора във връзка с работата, водили до това тя да има много приятели. Синът ѝ с възхита си спомня как в своите най-активни години Пенка водила по поне 10 разговора на ден, постоянно увлечена в общуването с хора и обмяната на информация. Калин допълва: „Невероятно беше човек да се движи с нея по главната улица на Пловдив- все някой я поздравяваше, тя се спираше, разговаряше- колеги, бивши и настоящи, почитатели..“

От 1972 г. до 1990 г. Пенка продължава активната си работа в Радио Пловдив, тя отразява всеки театрален факт, случил се на територията на Пловдив, Пазарджик, понякога Смолян и Карлово. Тя изпитвала огромно щастие от пътуванията, а периодът, в който работи в радиото за нея се свързва с времето на най-голяма свобода, щастие и творчески възможности. Рефлектирайки върху този етап от своя живот в по-късни години Пенка споделя: „В живота си до тук съм имала шанса и упорството да се срещна и да интервюирам най-големите личности на България/ и света ако не звучи твърде нескромно и претенциозно, но това е част от професията ми/ и то не само в областта на театъра.“ Този период е силен за българската театрална сцена, както и за театралната критика, а Пенка получава възможност за

творческа свобода и изразяване. По-късно тя силно оценява предоставеното в онзи момент поле за изява и силата, която театралната критика упражнява върху обществеността. Тогава Пенка и нейните съмишленици са убедени в отговорността и силата, която притежава пишещия критика. Нейн добър приятел от този период обичал да ѝ напомня, че именно посредством написаните рецензии хората ще съдят за спектаклите във времето, а не по своите спомени, а това носело със себе си сериозен ангажимент. С промяната във времето и нагласите в обществото се променил и начинът, по който се гледа на рецензиите. Постепенно критическите театрални текстове се превърнали в поръчки от вестници, понякога с ограничение от 15 реда, а част от хората спрели да възприемат професионалните оценки на театроведи за отправен елемент и знак за памет. Факт, отразяващ се върху работата на Пенка и имащ силно влияние и върху съвременната театрална действителност.

След 1990 г. за Пенка започва труден период в професионално отношение. За този момент тя споделя в своите бележки в „Парчета театър, мигове живот“: „Промяната, осъществяваща се в цялата страна, засегна доста внезапно точно в този момент и моята лична съдба. До това време няколко пъти се канех да напусна Радио Пловдив, а го направих, без да съм го планирала предварително, на рождения си ден - 6 април, засегната от обстоятелства, създали се след един обявен и нереализиран конкурс за главен редактор.” Следва период на смяна на множество работни места, което води и до разреждането на посещенията ѝ в пазарджишкия театър, който тя така силно обича. Пенка започва да разчита единствено на гастролите, които театърът прави в Пловдив и не пропуска възможност да пише театрална критика за тях. Често нейните съграждани пловдивчани, къде на шега, къде на истина, я упреквали, че е пристрастна към пазарджишкия театър. Самата Пенка признава тази своя пристрастност, която се дължи, от една страна, на това, че именно там се е родила нейната любов към сценичното изкуство, а от друга, на добрия екип и качеството на постановките. По този повод тя казва: „Да, бях пристрастна, трупата беше млада и интересна, обновяваше се през година, по-интересни бяха и гастролиращите режисьори, имаха по-свеж репертоар, след всяка премиера се получаваха чудесни вечери, в които нямаше обиди кого как си погледнал и за кого какво и как си написал.” През целия си живот Пенка държи на речевата култура в говоренето и писането. Тя обича да борави с езика и да го използва по елегантен начин в своите рецензии. Но освен това тя никога не спестява своята критика на никого. Пенка е дълбоко ценена за своите театрални разбори, но в същото време не всеки е достатъчно силен, за да приеме лошата оценка, получена от нея. Поради тази причина, въпреки ведрата си душевност и своята добронамереност, се намирили и хора, които не обичали да говорят с нея, обидени от някоя получена рецензия. Все пак издръжливите на критика ценели Пенка, независимо от получените забележки. Дългогодишният ѝ съмишленик Валери Кьорлински категорично казва: „Ние с Пенка сме приятели, съмишленици сме и сме и врагове. Тя е писала много лоши работи за мен.” Той подкрепя възгледа за неуспоримия професионализъм и критичността на своята стара приятелка, споделяйки един спомен: „Една вечер в дъжда я карам към тях и тя ми обяснява колко слаб артист съм. И аз ѝ казах: „Пенче, спри се малко. Сега те карам към вас, а

като дойдеш в театъра да ме гледаш, тогава ще ми кажеш”. Въпреки горчивите и смешни спомени, пазени от преминалите през нейната критика, неуспорим факт е, че в своите анализи Пенка е особено проникателна. „Много интересен човек като театровед- много странно чувство за театър. Когато разговаряш с нея след премиера, имаш чувството, че не е разбрала за какво става въпрос. След това излиза една от най-добрите статии, които си чел. Не знам как го правеше и какво събираше.”, споделя Валери. Самата Пенка споделя своя възглед за силата и смисъла на театъра: „Вярвала съм и вярвам, че театърът има нужда от хора, защитаващи принципа, нравствения идеал, доброто. Кой ако не изкуството, ще ги защити и отстоява? Та не са ли заниманията с театър и своего рода бягство в по-добрия живот”.

След 1990 г. Пенка започва да се занимава с много разнообразни дейности. Тя пише статии за различни вестници и списания, тогава се отключва и нейният порив за създаването на авторски книги, който тя таи в себе си още от времето, когато работи по труда си за Тачо Танев. Първата си книга Пенка Калинкова издава през 2000 г., а от тогава до края на живота си написва още редица книги, посветени на театралното изкуство, историята на Пловдив и богатото културно наследство на града. Пенка изпитва изключителна любов към България и към родния си град, тя е много патриотично настроена, факт, който се дължи и на фамилната ѝ история-нейният дядо загива в Междусъюзническата война, а преди това участва и в Балканската. Неговия дядо пък е участвал в една част от Априлското въстание, провела се около гара Белово, Пазарджишко. Непременно тези факти от миналото на семейството ѝ се отразяват на изключителното усещане за историчност, което притежава Пенка. Тя има добра способност за работа с архивна информация и исторически данни, независимо от това, че никога не е учила нещо подобно. Пенка успява да проследи процесите, случващи се във времето и в съзнанието на хората, да открива неподозирани документи и да систематизира факти по изключително внимателен и далновиден начин. Грижовността и последователната ѝ работа с информацията позволява трудът ѝ да служи като образец и референция за много следващи изследователи, работещи в областта на нейните занимания. За всички Пенка Калинкова си остава заклетата пловдивчанка, любопитна за всички факти и истории, свързани с града под тепетата. Тя посвещава голяма част от своите трудове именно на Пловдив. Изследванията ѝ за театралната сцена и за пловдивските тютюневи складове се превръщат в едни от най-цялостните работи, създадени някога по тези теми. Както казва нейният колега и приятел Владислав Севов: „Дори нищо друго да не беше направила, това, което е направила за тези две специфични парчета от историята на града, е изключително много.” Самият Владислав се среща с Пенка за първи път през 2001 г., когато тя работи като прессекретар на театралния фестивал „Сцена на кръстопът”. Още тогава той забелязва в нея изключителната отзивчивост и подготвеност, както и богатата душевност, която притежава. „Представяше спектаклите по неповторим начин, защото никой друг от журналистите наоколо нямаше такива познания, нито за самите пиеси, за която става въпрос, нито за режисьорите, които гостуваха.” Това е началото на професионалната кариера на Влади Севов като журналист, а подходът на работа на

Пенка се превръща в изключителен образец за него. „Взех страшно много знания, чрез нея научих добре историята на драматичния театър и тютюневите складове, за които после правих не един репортаж. Тя е от първите хора, задали ми стандарт за предварителна подготовка на работа. Много от по-големите жанрове, в които съм работил, са свързани с нея и нейната помощ и консултация.“, допълва Владислав.

Пенка Калинкова има много точен усет не само по отношение на боравенето с думи и факти, но и при работата с визуално съдържание. Нейните задълбочени исторически изследвания резултират в няколко документални филма, за които тя пише сценариите, а освен това се включва активно в цялостния процес на работа. За филма за 130-годишнината на пловдивския драматичен театър тя работи с Владислав Севов, при който отива със стриктно подготвен сценарий и убеждението, че той трябва да бъде изпълнен докрай, независимо от предизвикателството, което би било за документалното кино. И в тази си роля Пенка Калинкова не спестява своя темперамент и професионалната си безкомпромисност. „Имахме разногласия по повод обема на съдържанието. Когато трябваше нещо да изрежем тя като че ли имаше усещането, че се реже жива плът.“, споделя Севов, който влиза в ролята на режисьор на филма. Създаденият сценарий разказва историята на театъра, но също така дава възможност за среща с хората, обвързали живота си с него. За Пенка не е достатъчно да представи театъра през погледа на режисьорите и актьорите, тя държи да включи във филма онези служители, които често остава невидими-гардеробиерите, сценичните работници и почистващия персонал. Пенка не работи само като сценарист, огромният ѝ опит в журналистиката ѝ дава възможност да води интервюта с част от героите, участва също като диктор, както и присъства със своя образ в част от сцените. Пенка е напълно потопена в работата по този и всички следващи филмови проекти, в които участва, а режисьорът и операторът се вслушват в нейните съвети, които смело надхвърлят полето на словесността и историческата фактология.

Пенка има особен подход с хората, тя е способна да задава правилните въпроси, както и да казва точните неща, за да убеди някой в смисъла на своята идея. Във филма за Драматичен Театър- Пловдив именно тя води разговорите с най-утвърдените актьори, защото никой друг не е толкова дълбоко потопен в материята, за да подходи правилно с въпросите и да изкара пълния потенциал от разговора. Нейните знания и умения като театровед и журналист се оказват незаменими в много проекти. Именно благодарение на убедителността и професионализма ѝ големи имена на театъра се отзовават на възможността да станат част от документалните архиви, които тя и колегите ѝ създават. Пенка гори във всички проекти, с които се заема, а стойността на създаденото от нея се намира много отвъд художествената и визуална издръжаност- нейните филми и книги се превръщат в един невероятен архив, съхранил историята и паметта за миналото.

Своята отдаденост към културата и истинската си любов към Пловдив Пенка показва не само през професионалната си дейност, а и в своята пряка гражданска активност. За нейния син Калин, а и за много други хора, тя си остава идеалист, посветен на каузите. Калин споделя: „Освен своя плам, тя друго нямаше- идеята

беше да обедини колкото може повече хора около някаква кауза.” И Пенка много често успява в това свое начинание. Една от нейните големи мисии са оказва Тютюневият град, за който Пенка прави множество проучвания, както и един документален филм. Филмът за тютюневите складове, който Пенка създава, предизвиква изключителна реакция в пловдивското общество. С него тя напомня на гражданите и познавачите на историята, че са забравили за тютюневото минало на града и цялата ценност, която то носи със себе си. Пенка се включва в обществената дейност в защита на каузата за опазването на пловдивските тютюневи складове, които вижда не само като архитектурно богатство, а и като съставна част от историята на града. Пенка заснема складове, които към днешния момент вече не съществуват, намира непозната до тогава информация и кадри на първите търговци, но най-вече е един от хората, които водят надигналата се гражданска активност по темата. За съжаление борбата за Тютюневия град се оказва една частично успешна кауза на пловдивското гражданско общество, а съборените складове остават голяма рана в сърцето на самата Пенка Калинкова.

Заради своята посветеност на обществените каузи и широката си компетентност по всички теми, свързани с културата, Пенка е уважавана и търсена като експерт от всички политически сили. След 90-та година тя самата става по-политически активна, а по-късно за няколко мандата е и общински съветник. В своя живот, както и в работата си, тя остава принципна и с високо усещане за морал. Тя е неотклонна в позицията си, че политиката е само средство за подобряване на социалния и културния живот на града, въпреки че в много случаи идеите, които се опитва да прокара, остават нереализирани. Разочарованието, което идва у нея, с навлизането на демокрация в края на миналия век, кара някои хора да виждат у Пенка привърженик на комунизма. Една такава история разказва през смях Валери Кьорлински: „Веднъж аз я изоставих на пътя след премиера, после се върнах да си я взема, разбира се. Беше 1991 г., тя каза „Аз съм комунистка” и аз рязко ударих спирачките и си продължих по пътя в 00:30 вечерта. На 50 метра обърнах и отидох да си я взема.” Двата с Пенка често спорили за политика, въпреки че в основата на своите разбирани несъмнено изхождали от едно и също- дълбоката любов към изкуството и културата и вярата в социалната справедливост. Самата Пенка никога не е искала да се свързва с определена политическа номенклатура и в този смисъл, както казва и синът ѝ, тя е била по-скоро широк демократичен социалист, вярващ в потенциала на Пловдив и хората, които го населяват. Въпреки опитите да реализира своите визии за Пловдив посредством политиката, Пенка до голяма степен остава разочарована и отстъпва от тази област.

Една от големите каузи, на които тя отдава своята любов и посветеност е Фондация „Пловдив 2019”, чийто член на управителния съвет става със самото създаване на организацията. Пенка работи усилено за спечелването на мястото на Пловдив като Европейска столица на културата, нещо, което се оказва съвършено несигурна възможност, защото мястото е предварително подготвено за град София. Пенка Калинкова участва в подготовката на апликационната форма, направена с голямо старание. В тази форма екипът на фондацията влага много смели градски мечти и истинска любов и убеденост в потенциала на Пловдив. На една от дългите

и уморителни среща на екипа, в търсене на подходящо мото именно Пенка дава идеята за слогана на Фондацията- „Заедно”. „Може би за някои звучи тривиално, но се оказва, че работи. Слоганът „Заедно” има много дълбоки и различни смисли и се оказва много важно в момента на целия ужас на това, в което живеем.”, споделя Валери Кьорлински, който също е основна част от „Пловдив 2019” от самото създаване на фондацията.

Пътят на Пенка и Фондация „Пловдив 2019” по-късно се разделя, но тя остава вярна на своето убеждение за потенциала, който притежава Пловдив като Европейска столица на културата, призив, който изповядва много преди номинацията на града и който поддържа до края на своя житейски път. Калин признава за майка си: „Много ѝ беше скъп градът- не съм сигурен, че градът толкова я обичаше, колкото тя него.” Независимо от всички несполуки, Пенка остава вярна на своето разбиране за морал и достойнство и не спира да влагат душата и сърцето си във всички каузи, до които се докосва.

Пенка Калинкова почива през 2020 г., но остава завинаги в сърцата на хора, имали честта да работят с нея, да я слушат и да четат нейните трудове, да се учат от нея и да черпят от богатите ѝ познания. И до днес се усеща нейната липса в културния живот на Пловдив- като изключителен професионалист, постоянен посетител на културни събития и човек с богата душевност, сърдечност и критичен ум.

Историята на Пенка Калинкова е реализирана благодарение на сърдечната подкрепа на мъжа ѝ Димитър Петков и сина ѝ Калин Петков, както и на дългогодишните ѝ приятели и колеги Владислав Севов и Валери Кьорлински.

Допълнителна литература:

Калинкова, Пенка. *Парчета театър, мигове живот*, Пловдивско университетско издателство, 2001.